

Бистра Величкова

РЕСТО

Изданието е реализирано с финансовата подкрепа на
Министерството на културата

РЕПУБЛИКА БЪЛГАРИЯ
Министерство на културата

Най-новото в поредица „Нова българска проза“:

- Николай Фенерски: *На пост*, 2019
Стан Рашков: *С такси в страната на чудесата*, 2019
Пламен Антонов: *Голямо червено слънце,
самотни електрически светлини*, 2019
Дияна Боева: *Невинни*, 2020
Райна Маркова: *Влажна зона*, 2021
Снежана Ташева: *Сти с мен*, 2021
Ирина Папазова: *Игри на реалност*, 2021
Десислава Неделчева: *Черните обувки*, 2021
Жюстин Томс: *Clair de lune*, 2022
Цветана Делчева: *Цяло тяло*, 2022

Под редакцията на Мартин Христов

© Бистра Петрова Величкова, автор, 2023
© Надежда Янкова Костова, художник, 2023
© Издателство „Ерго“, 2023
ISBN 978-619-259-060-4

Бистра Величкова

РЕСТО

разкази

Издателство „Ерго“

София, 2023

*На баба –
д-р Бистра Тодорова*

С благодарност:

„За даденото и назад невзето.“

*„За силата, която вля у мене,
когато беше най-безсилна ти...“¹*

*За това, че ме научи на емпатия
и алтруизъм.*

¹ От стихотворението „Пръстен“ на Веселин Ханчев.

*Но чувате ли вие тисъка невинен
на рожбата ѝ в люлката съседна?
Там нейната безсмъртна кръв е минала
и нейната душа на тоя свят отседнала.*

(...)

*Внучката ще носи всичко: името,
очите, устните, косите – на незримата.*

„Вечната“

Елисавета Багряна

МАЙНАТА НА ЛЮБОВТА

Гледай сега, животът така е направен, че винаги да ти е трудно. И винаги да си изправен пред абсурдни и невъзможни избори. Но да знаеш, че с времето става все по-трудно. Затова не се притеснявай и не съжалявай за нищо сега, защото след няколко години ще стане още по-зле. Но така или иначе, няма правило как да се живее. Всеки сам си го измисля. Както е например тоя мит с любовта. Няма любов. Това е. Всичко е фантазия в главата ти. Онова там, дето в корема ти трепвало, пък краката ти омеквали, глупости! Чисто и просто психологическо внушение. Фан-та-зия! Животът си е такъв, какъвто си е – тъп, сив и скучен. Но все някак трябва да минеш през него. Като си на тази земя, нямаш друг избор. Правиш глупости и живееш чрез грешките си. Като сгафиш някъде, той, животът, сам те поправя. Някои си решават, че сега ще си фантазират, че са влюбени. Да си оцветят малко ежедневието. Други пък се вкопчват в работата като удавници за сламка и се опитват там да търсят забрава от безсмислието. В крайна сметка целта на всеки е една

и съща, да mine през живота успешно, да си изпълни задачите – образование, работа, къща, семейство, деца. После евентуално внуци като бонус, и това е. Било каквото било. Край. Накрая изчезваш, защото на света вече не си му нужен. Имаш наследници, които тепърва ще минават по същия този труден път. Оставяш на тях безсмислената борба. Ей това е най-големият абсурд на живота, че цял живот вървиш към края. И си поставяш цели, и се ядосваш, ако не ги постигнеш, и се бориш за разни неща, дето си измисляш или някой ти е вменил в главата, че са важни... Цял живот тичаш след вятъра. И за какво? Е, хайде да не е сега съвсем да те откажа от живота. Има и хубави неща в цялата тази безсмислица, струва си заради някои моменти... Но като цяло... Ето ме мен, гледаш ме сега – успешна жена, ще си кажеш – семейство, мъж, две деца и карьера. Добре изглежда, нали? Добре звучи. Ама ако ме попиташ дали съм била влюбена в мъжа ми, знаеш ли какво ще ти отговоря?! Естествено, че не! Не бях влюбена в него. Никога не съм била. Нищо не чувствах. Той просто беше настоятелен и нахаен. Дори сме толкова различни, че понякога направо се чудя как се е получило между нас. И получило ли се е въобще? Той беше влюбен до уши. Всичко беше готов да направи. И аз си казах, явно това е начинът – мъжът да обича повече жената, за да могат по-дълго да бъдат заедно. Ама и това е вятър. Той живота си го е намислил как ще бъде за теб и ти нищо не можеш да направиш. Беше станало време вече да се женя и да раждам. Викам, хайде, давай го, моя ще е, щом и той толкова иска. Нека си се набута по собствено желание. Той – инженер, аз – лекар. Нищо общо. Нямаме никакви общи теми за разговор. Даже помня съвсем в началото как вечер с часове

ми разказваше за работата си. А аз умирам от скука, но нали съм възпитана, и го слушам. Аз се интересувам от музика и литература, обичам да чета книги. Той – от кросови мотори и състезания с коли. Уикенда той отива да кара по разни специални терени, аз оставам вкъщи – да си чета книга. Свикнахме си и изградихме толерантност един към друг. И започнахме да си съжителстваме много спокойно, без никога да пречи на другия. То това е май семейният живот, да успеете да живеете заедно, без да си пречите и да се гразните. Всичките ми приятелки, дето бяха много влюбени, дето изживяваха любовта на живота си, то страсти, чудеса, накрая се разведоха и са нещастни. Любовта означава нещастие. С мъжа ми сме все още заедно само защото никога не съм го обичала! Така е направен животът, пълен с парадокси и необясними обрати. Вече от 20 години сме заедно със съпруга ми и той не знае, че никога не съм била влюбена в него. Но той и не ме пита. Той го приема за даденост, че то това си е така, щом съм с него. Ние не говорим за тези неща. Никога не сме говорили. И по-добре. Така или иначе ако някой ден реши да ме попита: „Обичаш ли ме?“, ще му кажа: „Много ясно! Как да не те обичам?“. И после ще избухна в смях. Просто знам, че така ще стане. Не мога да лъжа, без да се смея. Смяхът е моята съвест. Но той не ме пита дали го обичам. А и какво значение има след толкова години?! Важното е, че сме заедно, имаме две деца и живеем, без да си пречим, нали? Аз му давам свобода, той ми дава... В същото време всичко сме си изпълнили от житейските задачи. Какво повече може да иска човек? Само понякога... Понякога, когато оставам съвсем сама вкъщи, децата са някъде навън, мъжът ми го няма, а на мен ми е омръзнало да чета книга,

излизам на балкона и пуша. Гледам как хората вървят забързани по улицата, колите минават една след друга, светофарът светва в зелено, жълто, червено... Ето в такива едни моментни паузи в живота мозъкът ми прищраква и си спомням за онова момче. За първата ми любов. На 17. С дълбоки черни очи. Висок, атлетичен. Цитираше Шопенхауер и знаеше наизуст стиховете на Рембо. Говорели сме си ден и нощ, без да спираме, без да си омръзваме. За всичко. За хората. За живота. Спасявахме се един друг от смисъла. Но сякаш бяхме твърде малки, за да знаем, че това, което ни се случва, някои го наричат любов. Твърде малки, за да можем да се оцелим един друг. Мислехме, че винаги ще сме заедно и винаги ще си говорим така с часове. Тогава не знаехме, че времето бърза, не спира, че животът има способността да разделя, разпръсва и разминава хората. Наскоро разбрах от някого, че е в Щатите. Работел за голяма банка, бил зарязал философията. Чудя се само дали в натовареното си ежедневие и той понякога пуши сам на прозореца и наблюдава хората и колите по улицата? И дали... Винаги в този момент ще ме разсее звънецът на вратата, когато си пристига мъжът ми... Или викът на децата, които се прибират от училище... Тогава хвърлям последен поглед на сивия булевард навън, светофарът светва зелено, потокът от коли тръгва бързо надолу. И знам, че онази прегръдка, с която посрещам съпруга си, ще ме върне обратно към реалността. В крайна сметка истинско е само това, което съществува тук и сега, и което можем да докоснем. В такива моменти ме връхлита прозрението, че тайната на любовта не е в това тя да не свършва, а просто никога да не започва...